

[Økonomiministeren]

I det viste eksempel – en gennemsnitslønnet arbejder med dobbelt personfradrag – må man således regne med, at en nominal lønstigningstakt, der er 10 procentpoints lavere end ellers, skulle medføre, at den disponible realindkomst ville stige ca. 2 procentpoints langsommere på kort sigt og ca. 3 procentpoints langsommere efter de første par år. Stigningen i disponibel indkomst vil formentlig blive reduceret med yderligere ca. ½ pct. point, om man så på to gennemsnitslønnede med hver et personfradrag.

Da indkomstkatten for den pågældende type lønmodtagere udgør ca. en tredjedel af den samlede indkomst før skat, måtte man umiddelbart forvente, at indkomstkatten skulle reduceres med 5–7 procent – eller lige så mange milliarder kr., hvis netop den i spørgsmålet anførte type indkomstmottagere skulle have kompensation for realindkomstnedgangen.

En sådan beregning må dog tages med væsentlige forbehold. I praksis vil den grad af kompensation for reallønsnedgang, der kan gives ved generelle skattelempelser variere stærkt efter individuelle forhold. Hidtidige forslag i denne retning har da også typisk regnet med overkompensation, hvorved man bl.a. har søgt sikret, at skattelettelsen i langt de fleste tilfælde gav dækning. Det må også tages i betragtning, at beregningerne i lovmodrådets beretning vedrører forskel i vækst over et vist tidsrum. Hvis man i stedet går ud fra en pludselig reduktion af de nominelle lønninger, er vurderingen endnu vanskeligere, idet man ikke har erfaring for, hvordan priserne vil udvikle sig i en sådan situation. Meget kunne dog tale for, at træghed i pristilpasning nedad vil betyde, at reduktionen af de disponible realindkomster for lønmodtagerne da vil være stærkere, end beregningerne antyder. Dette kan igen gøre det påkrævet at yde noget større skattekompensation end angivet ovenfor.

Det vil næppe tjene noget praktisk formål at lade foretage mere omfattende undersøgelser og beregninger med det sigte, der er omtalt i spørgsmålet, især ikke når det ser ud til, at arbejdsmarkedets parter kan komme overens om lønforholdene det næste par år. Det er i det hele taget også et spørgsmål, om det er foreneligt med en langsigtet stabiliseringspolitik at inkludere sig på en betydelig svækkelse af finanspolitikken i et forsøg på at

opnå en løndæmpning, om hvis praktiske gennemførlighed der i høj grad kan herske tvivl.

Spm. nr. 476

Til indenrigsministeren (19/1 81) af:

Halvgaard (FP):

»I forlængelse af mit spørgsmål nr. 84 af 22. oktober 1980 samt ministerens svar herpå af 30. oktober (spalte 1515) bedes ministeren oplyse, hvorvidt han er enig i, at en amtskommune ikke uden udtrykkelig hjemmel i lovgivningen kan yde tilskud til partipolitiske ungdomsorganisationer samt i bekræftende fald oplyse, om ministeren kan acceptere, at Århus amtsråd årligt yder 60.000 kr. i tilskud til partipolitiske amtsungdomsorganisationer?«

Begrundelse

I relation til ovenstående henvises til ministerens svar på spørgsmål nr. 478 af 12. august 1977, stillet af Ib Christensen, samt til ministerens svar på dette spørgsmål (spalte 6736, jfr. spalte 8897), hvori det bl.a. hedder: »at efter indenrigsministeriets opfattelse har retstilstanden hidtil været således, at en kommune eller en amtskommune ikke uden udtrykkelig hjemmel i lovgivningen lovligt kan yde tilskud til partipolitiske formål.«

Samtidig henviser jeg til brev fra folketingets ombudsmand til amtsrådsmedlem Ib Stæhr.

Besvarelse (23/1 81):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Det fremgår, at spørgeren er bekendt med tidligere besvarelser om samme emne, hvor efter det alene er tilskud til partipolitiske formål, der kræver udtrykkelig lovhjemmel. Når de tidligere bl.a. i svaret på spørgerens spørgsmål nr. 84 af 22. oktober 1980 nævnte betingelser er opfyldt, vil der derimod efter indenrigsministeriets opfattelse ikke være noget i vejen for kommunal støtte til politiske ungdomsorganisationer. Det er opfattelset, at der ikke herved ydes støtte til et partipolitisk formål.

Den næste sag på dagsordenen var: